

דף נד.

הרמב"ם הל' כלאים פ"ח ח"ב
עין משפט א.

וְאִינוֹ לֹקֶה מִשׁוּם זָרַע **כֵּלְאֵי הַכֶּרֶם עַד שִׁזְרָע בָּאָרֶץ**
יְשָׂרָאֵל חֲטָה וְשֻׁעָרָה וְחַרְצָן בְּמִפְלָת יָד. וְכֵן אִם חֲפָה
אָוֹתָם בְּעַפְרָה לֹקֶה. וְכֵן אִם זָרָע שְׁנִי מִינֵי יַרְקָן וְחַרְצָן אוֹ
זָרָע אֶחָד יַרְקָן וְזָרָע אֶחָד מִין תְּבוֹאָה וְחַרְצָן בְּמִפְלָת יָד
הַרְיִי זֶה לֹקֶה:

שורע יו"ד (כלאי הכרם) מימן רצוי סעיף א

א. הזורע שני מיני תבואה או שני מיני ירקות עם זרע הכרם הרי זה לוקה שתיים, אחת משום "shedon la tzoreu كلאים" ואחת משום "la tzoreu carmek כלאים" וaino loka meshom la tzoreu carmek כלאים עד שיזורע בא"י חטה וشعורה וחרצן במפולת יד, וכן אם חפה אותם בעפר לוקה, וכן אם זרע שני מיני ירק וחרצן או זרע אחד ירק וזרע אחד מין תבואה וחרצן במפולת יד הרי זה לוקה, וaino chayib min haTorah alla ul kinnos wolfa vekiyotza bahem mazoreim shengmarim um tavorat haCarm, abel shear haZoreim

ג. **כسف משנה:** (א-ב) הזורע שני מיני תבואה וכו'. בפרק ראשית הגז (דף קל"ו): נהוג בועלמא כתחלתא סבי וחדר מיניהו רב כיisia דאמר לעולם ainoo chayib עד שיזורע חטה וشعורה וחרצן במפולת יד ואיתא נמי בספ"ק דקידושין (דף ל"ט) דקיייל כר' כיisia וטעמא משום דמשמע לה לא tzoreu בהדי carmek כלאים והיינו ודאי להתחייב נמי משום כלאי הכרם דאיilo משום כלאי זרעים ולא חרצן נמי chayib ומושום דעתרב חרצן בהדייו לא נפטר מחיוב כלאי זרעים וכן מפורש בירושלמי פ"ט וכ"כ התוספות בפרק אותו ואת בנו ורכינו שמושון בפ"ח דכלאים. ומה שכותב הארץ ישראלי יתבאר בסמוך ולענין כלאי זרעים אפיילו ולא מפולת יד אסור וכדתנן בפ"ב היתה שדהו זרעה חטים ונמלך לרעה שעורים ימתין לה עד שתתלויע ויופק ואח"כ יזרע. ובפרק כל שעיה קלח של כרוב שהוקשה נותנין לה עבודתה בית רובע: וכן אם חיפה אותה בעפר לוקה. כבר נתבאר בפ"א שהמחפה לוקה כזרע: וכן אם זרע ב' מיני וכו'. זה פשוט ע"פ מה שנתבאר דמשמע לר' כיisia דה"ק קרא לא tzoreu בהדי carmek כלאים:

אסורים מדבריהם, וכן אסור מדבריהם לזרוע כלאי הכרם בחוץ הארץ
וain עודרין עם העובד כוכבים בכללם אבל עוקרין עמו כדי למעט
התiplina.

דף נד:

הרמב"ם הל' מעשר פ"א ח"ז עין משפט א.

מעשרין ממקום זה על מקום אחר וain צרייך לעשר
מן הפקה. אבל אין מעשרין ממין על שאינו מינו ולא
מן החיב על הפטור ולא מן הפטור על החיב ואם עשר
אין מעשר:

הרמב"ם הל' בכורות פ"ז ח"ד

אין מעשרין מן הצאן על הבקר ולא מן הבקר על
הצאן. אבל מעשרין מן הכבשים על העזים ומן העזים
על הכבשים. שנאמר (ויקרא כז-לב) יכל מעשר בקר
ונצאן משמע כל צאן אחד ששניהם נקראים שה והרי
הם כמין אחד:

שו"ע יו"ד סימן שלא סעיף ב

ב. ג. בזמן הזה אפי' במקום שהוחיקו בו עולי בבל ואפי' ביום עוזרא אין

ט. כסוף משנה: מעשרין מקום זה וכו'. פרק ב' דבכורים (משנה ה') שנינו תרומה
מעשר ניטלה שלא מן המוקף ומשמע דכ"ש למעשר עצמו. ומ"ש אבל אין מעשרין
מן על שאינו פרק בתרא דבכורות (דף נ"ד) וירושלמי בפ"ב דתרומות. ומ"ש ולא
מן החיב על הפטור וכו'. נלמד מה שיבא בסמוך:

ע. כסוף משנה: אין מעשרים מן הצאן על הבקר וכו'. משנה שם (דף נ"ג):

חייב תרומות ומעשרות מן התורה אלא מדבריהם ^ב שאין ביתם כולם "שבי תבואו" משמע ביתם כולם ולא ביתם מקטן.

הגה: ויש חולקין ^צ וסבירא להם דעתשו בארץ ישראל חייב בתרומות ומעשרות מן התורה, אך לא נהגו כן.

עין משפט כ.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ז ה"ב

אין צרייה לצרכו ^ק כל בהמה שנולדת לדיר אחד אלא מצרכו כל עדר ועדר לבודו. היו לו חמשה טלאים בירושלים וחמשה טלאים בעכו אין מצטרפין וכן פטוריין מן המעשר. וכמה יהיה בין אלו לאלו וניצטרפה ששה עשר מיל:

פ. מר"ל ביבמות פ"ב ע"א דר"ל ס"ל קרבען דקי"ל יחיד ורבים הלכה כרבים, הגם שקי"ל הלכה כובי יוחנן לגבי ר"ל בפלוגתייו עצם, עיין בבא ר' מה"ה, ומה שכחוב השו"ע בסעיף א' דגם שלא בפני הבית חייבים בתו"מ זה כשכל ישראל יושבין עליה.

צ. טור בשם ר"י דפסק כרבי יוחנן, שלא שיק האי טעמא דברם כלל בחלה דכתיב בכוכם אבל לא לענייןתו"מ. ש"ך ס"ק ד.

ק. כסף משנה: אין צורך לצרף וכו'. נלמד مما שיבא בסמור: היו לו חמשה טלאים בירושלים וכו' עד ט"ז מיל. במשנה פ' בתרא דבכורות (דף נ"ד):